

hvormod de kongelige Skatter kun ere noget over 19,000 Rd.; Næstved udreder i kommunale Skatter lidt over 13,500 Rd. og i kongelige Skatter kun henved 7,800 Rd.; Holbæk udreder i kommunale Skatter henved 8,400 Rd. og i kongelige Skatter noget over 7,500 Rd. I Ringsted og Korsør ere de kommunale Skatter noget, skjøndt ikke meget, lavere end de kongelige, men i det Hele ere de kommunale Skatter betydeligere end de kongelige. Man kan altsaa ikke ansætte Beløbet til en Brøl af disse sidste, og det vilde jo heller ikke være rigtigt at fastsætte, at Kommunalbestyrelsen skulde kunne paaligne et Multiplum af de kongelige Skatter, men jeg antager, at der for hver enkelt Kjøbstad kunde fastsættes et Maximum efter Gjennemsnittet af et vist Antal Aar, hvilket Maximum da skulde have sin Plads i Vedtægterne, og disse da forelægges for Rigsdagen og ophøies til Love.

Jeg kunde nu ønske at høre den høitærede Indenrigsministers Betragtning af dette Forhold, for at jeg i Overensstemmelse med, hvad jeg nys udtalte, kan tage Beslutning om, hvorvidt jeg skal stille Endringsforslag til 3die Behandling.

Indenrigsministeren: Hvis de Betragtninger, den ærede Landsthingsmand her har anstillet, maatte lede ham eller Andre til den Beslutning at forkaste nærværende Lov, saa vilde Følgen deraf blive, at hele det kommunale Beskatningsvæsen i Kjøbstæderne vilde blive bestaaende i den Tilstand, hvori det nu er, det vil sige, begrundet i enkelte Punkter paa ældre Love, i andre Punkter paa gamle Vedtægter, og i det Hele taget undergivet en administrativ Willkaarlighed, som i disse Forhold ikke ganske kan undværes, men som det dog netop er Lovens Siemed for Fremtiden saavidt muligt at forebygge. Det vil altsaa være at komme fra Regnen under Tagdrysset, eller, som det med et mere dansk Udtryk hedder, fra Dhyen i Galmen. Jeg vil dog strax bemærke, at der, saavidt jeg skjønner, ikke kan være den allermindeste Tvivl om, at det, der ved Grundlovens § 51 er meent, er Statskatter. Det fremgaar af den hele Forbindelse, hvori Paragrafen staaer, som henvisende til Rigsdagens Skattebevillingsret, og det er ogsaa velbekjendt

baade for Grundlovens Koncipister og for dem, der have vedtaget den, at Intet i Verden tyder paa, at Meningen skulde have været at indbringe det hele kommunale Beskatningsvæsen under Rigsdagens Afgjørelse, hvilket ogsaa vilde have været et besynderligt Middel til at bane Veien for den kommunale Selvstyrelse, som netop er opstillet som et af Grundlovens gavnlige Hovedmaal og vil være en af dens fasteste Hjørnestene. Men dernæst er der jo en meget stor Forskjel imellem at skabe en ny ikke tidligere i Lov hjemlet Beskatningsbasis og paa den anden Side i Kraft af en bestaaende Skattelov at opkræve større eller mindre Beløb. Og nu er det netop det, der fuldstændigt opnaaes ved denne Lov, at den med Hensyn til den Deel af Skatterne, hvorom den handler — med Hensyn til den øvrige Deel lader den jo den nuværende Ordning bestaae — tilveiebringer faste, lovbundne Regler, og kun disse Reglers Anvendelse stæer ved Udøvelsen af den administrative og kommunale Bestyrelses Myndighed, bygget paa Loven.

Christensen: Det er en saa alvorlig Tvivl, der er bleven reist af den ærede Rigsdagsmand ligeoverfor (Hjerring), at det ganske vist maa være en Gjenstand for vor alvorlige Overveielse, hvorvidt vi ved at vedtage Lovens Fremme skulde bringe vor Beslutning i Kollision med Grundloven. Jeg maa nu tilstaae, at jeg, uden at være fattet paa denne Kvæstion i dette Øieblik, er temmelig bestemt af den Overbeviisning, at den af den ærede Rigsdagsmand reiste Tvivl ikke er velgrundet. Jeg er af den bestemte Formening, at Ministeren har Ret, naar han fortolker § 51, som vi nu have hørt, men Spørgsmaalet er fremkommet noget overraskende for os, og det er af en meget alvorlig Betydning, forsaavidt der virkelig maatte være større Grunde til Tvivl, end jeg antager, der er tilstede. Jeg vil derfor tillade mig at henstille til den ærede Formand og til Thinget, om ikke den videre Fremme af disse Forhandlinger kunde udsættes til et følgende Møde. Jeg troer, at Opfyldelsen af denne Begjæring er uden Betænkelighed i og for sig, og at den maa forekomme velgrundet deels ved den store Betydning, der ligger i den reiste